

hele det Fødbæste, hvorpaa Forfatningsagen i dette Dieblif hviler, og dertil kan jeg ikke være med.

Af disse Grunde kunne De forstaae, mine Herrer, hvorledes jeg efter de Anstuelser, som jeg i Dieblifket nærer, og, da jeg savner yderligere Oplysninger om de Argumenter, hvortil de Herrer støtte sig, maa være en bestemt Modstander af Lovforslaget, at jeg maa stemme imod, ikke alene dets endelige Vedtagelse, men ogsaa, saaledes som Sagen i Dieblifket stiller sig for mig, imod dets Overgang til 2den Behandling.

Conseilspræsidenten: Seg skal kun i Almindelighed bemærke, at Ministeriet ikke kan slutte sig til eller gaae ind paa det foreliggende Lovforslag af den ganske naturlige Grund, at man derved vilde betræde en anden Vej end den, der er foreslaaet af Ministeriet, som dette vedvarende maa fastholde, og som det troer med Rette at kunne kalde Overenskomstens Vej. Det er ganske vist, at denne Vej ikke er nogen meget hurtig, men den er efter vor Overbeviisning den hurtigst mulige, og det er derhos den eneste, der efter vor Overbeviisning er den legale.

Suel: Før jeg gaaer nærmere ind paa den foreliggende Sag, skal jeg tillade mig at rette det Spørgsmaal til den ærebe Formand, om det er tilladt at undersøge, hvorvidt det er lovligt at vedtage det foreliggende Forslag med den Forudsætning, at Rigsraadets Samtykke ikke dertil behøves. Af de indledende Bemærkninger, hvormed den ærebe Formand fremkom, efterat Forslagsstilleren havde holdt sit Foredrag, forekom det mig at fremgaae, at det ikke er tilladt at gaae ind paa denne Undersøgelse, vel at mærke, naar man kommer til det Resultat, at det vil være lovligt. Jeg vil derfor tillade mig først at rette det Spørgsmaal til den ærebe Formand, om det er tilladt at undersøge dette.

Formanden: Saaledes som Lovforslaget ligger for, har jeg udtalt, at jeg har anseet det for tilstedeligt, at det forhandles her, og jeg anseer mig ikke forpligtet til at affkære enkelte

Medlemmer fra at udtale en anden personlig Opfattelse af Spørgsmaalet end den, jeg har udtalt. Min Afgjørelse vil der blive Spørgsmaal om, naar bestemte Forslag foreligge til Afstemning af Forsamlingen selv.

Suel: Efter denne Erklæring af den ærebe Formand har jeg ingen Betænkelighed ved at undersøge det Spørgsmaal, hvorvidt det er lovligt at vedtage det Forslag, som nu foreligger, med den Forudsætning, at Rigsraadets Samtykke ikke dertil udfordres. Jeg skal dog ikke gaae dybt ind i denne Undersøgelse, og jeg skal navnlig ikke følge den næstforegaaende ærebe Taler (A. Jørgensen) i hans historiske Undersøgelser og Udvikling, men jeg skal blot gjøre den ene Bemærkning, at han dog kom til det Resultat, at, naar man tager Ordene i de paagjældende Love, er det lovligt. Jeg beder vel bemærket, at den ærebe Taler, som aabenbart har underkastet Spørgsmaalet en meget grundig og alsidig Drøftelse, er kommen til det Resultat, at man, naar man blot tager Hensyn til de Ord, der findes i Lovene, lovligt kan forbigaae Rigsraadet. Den ærebe Taler gif ind paa en dybtgaaende og vidtløftig Undersøgelse af, hvilket Indhold man til en anden Tid havde lagt ind i disse Lovbestemmelser, men jeg skal ikke følge ham paa denne Vej. Det er nemlig ganske klart, at de factiske Forudsætninger, der den Gang forelaae, vare af en ganske anden Væbskaffenhed end de nuværende; og de kunne altsaa ikke blive normgivende med Hensyn til den nuværende Opfattelse af disse Spørgsmaal. Enhver vil indrømme mig, at man under saa forandrede Forudsætninger maa være glad ved, at man endda kan komme frem igjennem en stringent Ordfortolkning, uden at man tager Hensyn til det Indhold, som bestemte Talere, der bleve nævne, den Gang have lagt ind i Lovene. Dette er virkelig et saa tilfældigt og usolibt Lovfortolkningsmoment, at man ikke kan tage noget som helst Hensyn dertil. Jeg skal altsaa ganske lade dette ligge, og det saameget mere, som man i alle disse Forfatningsager netop har bestræbt sig for at holde sig til Ordene, og skulde vi tage Hensyn til den Mening, der er udtalt som en naturlig Selvfølge, kommer man til et ganske